

КАЛЕЙДОСКОП

Газета учнівського
самоврядування

Випуск 35.
Лютий, 2017

Афганістан – то біль і смуток, чиєсь обірване життя

Загальноосвітня школа
I-III ступенів №11
м. Бердичева

Читайте у номері:

Афганістан—то біль і смуток, чиєсь обірване життя	1
Вічна пам'ять героям	1
Герої не вмирають	2
Вітальна листівка до 8 Березня	2

Вічна пам'ять героям

У цьому навчальному році Учнівською Радою впроваджено пошуково-інформаційний проект «Вічна пам'ять героям», метою якого є активізація пошуково-патріотичного руху серед учнів 4-11 класів, їх пошуково-дослідницької діяльності з увічнення бойових подвигів наших земляків – героїв, які загинули, захищаючи державний суверенітет і територіальну цілісність України під час проведення Антитерористичної операції у Донецькій та Луганській областях, а саме Романа Абрамова, Олександра Питоля, Валерія Вітковського, Сергія Когутуна, Олега Роготуна, Сергія Сидельного, Олександра Ковальчука, Євгена Старікова, Олександра Венгера, Віталія Дульчика, Родіаса Атішева, Юрія Панасюка, Сергія Гадюліна.

Учні провели пошукову роботу, збрали інформацію, підбрали фотоматеріали, узагальнили та систематизували зібраний матеріал. На завершальному етапі було створено книгу «Вічна пам'ять героям!»

Семенюк Дар'я,
учениця 9 класу

15 лютого в Україні відзначається День вшанування учасників бойових дій на території інших держав. Це день пам'яті про сумнозвісні події війни в Афганістані та в інших країнах, вшанування усіх воїнів –інтернаціоналістів, кому довелося воювати в чужих країнах. Саме 15 лютого 1989 року було закінчено так звану неоголошену війну, яка тривала майже 10 років, і яку український народ засудив як несправедливу й жорстоку, її тінь торкнулась майже кожної української родини.

Тільки з України в Афганістані воювало 120 тисяч солдатів і офіцерів. З них 3360 не повернулося додому ніколи. Не повернулися з Афганської війни і випускники нашої школи. Це Лещенко Олександр Михайлович і Козачук Юрій Павлович.

Лещенко Олександр Михайлович народився 12 грудня 1959 року в м. Бердичеві по вулиці Житницька № 1. Мати працювала покоївкою в готелі «Дружба». Батько - на цукровому заводі, потім в тюрмі кочегаром.

Саша пішов у перший клас школи № 11. Закінчивши 8 класів вступив в ПТУ №33 за професією механізатор широкого профілю. Після закінчення училища працював у сільгосптехніці. У 20 років був призваний до лав Радянської Армії. Службу проходив два роки. Після звільнення в запас у званні молодшого сержанта, пішов в Бердичівську школу

прапорщиків, де отримав кваліфікацію інструктора по водінню БМП.

У званні прапорщика служив інструктором у В/ч 42 642 по водінню БМП, потім перевівся в вертолітний полк на посаду механіка по ремонту вертольотів.

У 25 років одружився. У подружжя народився син Олександр.

В 1987 році був направлений в Афганістан для проходження подальшої служби. Спочатку служив в Ташкенті два місяці, після цього направлений в місто Кандагар, де на аеродромі дислокувався вертолітний полк передислокований з Бердичева.

Зі своїми обов'язками прапорщик Лещенко справлявся на «відмінно», вправно ремонтував пошкоджену в боях з душманами бойову техніку. І от настав трагічний день. Неділя, 12 липня 1987 року. Олександр за звичкою встав о 6 год ранку, зробив зарядку, вмився, одягнувся, і будучи в гарному настрої зі своїм однополчанником капітаном Анатолієм Чукарем пішли на аеродром. Там на запасній злітно – посадочній смузі друзі побачили палаючий військово – транспортний літак, машина була охоплена полум'ям і димом, за димовою завісою не було видно кабіни пілотів, у друзів склалося враження, що в ній є пілоти, і вони кинулися до палаючого літака рятувати екіпаж. Олександр був у кількох метрах від літака, як пролунав вибух. У ранкове небо здійнявся стовп вогню і диму. Олександр і Анатолій загинули на місці. Почувши вибух, з казарми почали

вибігати солдати і офіцери. Снаряди і гранати, які були в палаючому літаку вибухали і осколками вражали тих, хто наближався до літака. Постраждали і пожежники, які намагалися загасити залишки літака. Трагедія забрала життя 15 осіб. Вони були відправлені вантажем 200 на Батьківщину. Олександра Лещенка доправили в рідний Бердичів, а 25 липня 1987 року поховали з військовими почесами на цвинтарі в секторі для військових.

За мужність і відвагу проявлені при виконанні інтер-

національного обов'язку в Афганістані прапорщик Лещенко Олександр Михайлович нагороджений орденом «Червоної зірки» посмертно, нагорода вручена мамі Олександра, Лідії Степанівні.

Козачук Юрій Павлович народився в м. Бердичеві в сім'ї робітників. Закінчив Бердичівське СПТУ-33. У 18 років був призваний до лав Збройних Сил СРСР. Мав звання рядового. Через рік службу продовжив в Республіці Афганістан. 9 листопада 1987 загинув у бою з противником, знищивши дві вогневі точки. Посмертно нагороджений орденом Червоної Зірки.

На честь Лещенка Олександра Михайловича і Козачука Юрія Павловича, які проживали на вулиці Житницька, ця вулиця перейменована на Інтернаціоналістів.

Лукашук Ірина,
учениця 11 класу

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Найкращі з кращих
падають від кулі,
Грудьми своїми землю
прикривають,
Сумним набатом в
селах і містах,
Звучать слова:
«Герої не вмирають!!!»

Вони стояли на рідній українській землі. На столичному майдані. Вони хотіли правди, а їм її не говорили. Вони хотіли добра, а у відповідь отримували відмову. І навіть не уявляли, скільки людей їх підтримає. Проте вірили, що правда свята засяє на весь світ. Вони оживили дух патріотизму, котрий багато років байдужим був. За ними піднялася вся країна.

Вони чекали. Терпляче стояли і просили. Вони не знали, що у них будуть стріляти!!! Вдивлялись у вечірні зорі, а згорі їх обливали підлі снайперські кулі.

Вони падали. Назавжди. Падали не духом, а тілом, закриваючи товариша, що позаду. Душі їхні линули в небеса білим крилатим птахом.

А на Майдані тисячі свічок та квітів - за них, Героїв, це пам'ять про них.

Вони стояли на рідній українській землі...

Події в Україні, починаючи з листопада минулого року, тривають і не залишають байдужим жодного громадянина країни. Українські діти малюють війну. Танки, літаки, солдати, які йдуть в атаку з українським прапором, злочинних терористів. Все це неможливо було уявити ще рік тому.

Не знаю, хто придумав назву Небесна Сотня, але цей вираз дуже влучний і чуттєвий. Коли чуєш його, то на очі навертаються слези.

Коли перед очима зринають кадри із пораненими та вбитими героями, проглядаючи фотографії Небесної Сотні, дивлячись їм у вічі, розумієш, що вислів «душу й тіло ми положим...» став для сучасної української нації не просто словами з гімну. Небесна Сотня віддала життя за кожного з нас. Не забуваймо про це!

Слова «Слава Україні! Героям слава!» - це вже віддання шанси найкращим, а також засвідчення справжнього патріотичного подвигу.

Ми проти війни, ми за барвисте життя!

Життя наше прекрасне, життя наше щасливе! Ми любимо і мріємо, граємося і відпочиваємо. Радіємо приємному, про сумне не хочемо думати. Від наших мрій воно так далеко.

не.

Але так близьке тим, хто проживає на сході нашої України, в зоні АТО. Так близьке українському військовому, який ризикуючи своїм життям, здійснює подвиг.

Їх було тисячі мужніх, відважних, рідненьких, коханих... Скільки уже загинуло, скільки втратило друзів. Боляче їм дивитися, як летить у вічність душа товариша. У мріях, у снах, у думках вони обіймають своїх коханих, дружин, дітей, матусь, а наяву міцно тримають автомат.

Нехай би швидше це пекло скінчилося. І щоб кожен військовий із зони АТО потрапив у зону ЛЮБОВІ, якнайшвидше переступив поріг рідного дому, живим, здоровим і з миром.

Та, на жаль, ніколи не зробить цього наш бердичівлянин, ніколи не повернеться до своїх домів, ніколи не дочекається їх матусі, кохани, дружини та діти.

Віталій Дульчик, Роман Абрамов, Євген Стариков, Олег Реготун, Сергій Сидельницький, Юрій Панасюк, Сергій Ковтун, Олександр Питель, Олександр Ковальчук, Євген Стариков, Олександр Венгер...

Ці мужні і красиві хлопці загинули, захищаючи свою Батьківщину. Дорогі наші! До землі виклоняємося Вам,

що захищали нас, дітей. Клянемося, що завжди будемо пам'ятати ваш подвиг, те, що ви загинули за Єдину Україну. Своїм подвигом ви довели, що український народ єдиний. Тепер маємо і в нашій історії такі події, що перед усім світом засвідчили прагнення українців до вільного, щасливого життя.

Українські діти мріють про зовсім інше життя. Мирне, райдужне, де квіти, птахи, радісні люди. Ми звертаємося до Президента Росії: «Пане Путін, припиніть війну, відведіть свої війська з нашої України. Не вбивайте маленьких дітей, мирних людей, наших солдатів, які захищають свою Батьківщину».

Я вірю, що скоро війна скінчиться. Я сподіваюсь, що майбутнє нашої держави буде створене кращими людьми. Я вірю в українську долю, вірю, що слово «Мир», справді, стане мирним, що наші військові не будуть стояти на полі бою, а на квітковому, серед барвистих трав, будуть чути не свист кулі, а гомінне пташине щебетання та веселий сміх дітей, не будуть втрачати друзів, а знаходитимуть їх, не будуть відступати, а виженуть ворога.

А за померлих ми будемо молитися, за їхні душі. І завжди їх пам'ятати, бо це Герої. А Герої не вмирають!

Ангелюк Марія,
учениця 11 класу

Вітальна листівка до Дня 8 Березня

За ініціативи та підтримки народного депутата України О.В. Ревети з 01 по 17 лютого 2017 року в місті проходив конкурс дитячих малюнків на тему: «Вітальна листівка до Дня 8 Березня». Метою конкурсу є, в першу чергу, відкриття та підтримка юних талантів у сфері образотворчого мистецтва. Учні нашої школи активно долучилися до цього конкурсу і продемонстрували, що вміють майстерно використовувати різноманітні техніки виконання, створювати цікаві

власні композиції, знаходити несподівані творчі рішення. Побажано їм перемог і гарних призів.

Кижик Дар'я,
учениця 8-Б класу

Редколегія: Семенюк Дар'я, Лукашук Ірина, Філімончук Анна

